

Λέγεται ότι οί μικροί Ἰάπωνες δὲν κλαίουσι ποτὲ ἢ ὀρθότερον σπαρίως· καὶ τῷ ὄντι μεταξύ χιλιάδων παιδῶν οὐδὲ συνήντησα ἕνα μόνον εἶδον κλαίοντα· εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃ τις παιδικὸν γένος ἰσχυρότερον, ὑπομονητικώτερον καὶ χαριέστερον· ἢ σπουδὴ των τοὺς καθιστᾷ θαρράλεους καὶ ὑγιεῖς. Ποτὲ δὲν ἀφίνουσι τὰ μικρά των εἰς τὴν οἰκίαν αἱ Ἰαπωνίδες μητέρες ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν μεγαλύτερων των ἀδελφῶν, ὡς τοῦτο πολλάκις συμβαίνει παρ' ἡμῖν, πάντοτε συνοδεύουσι ταῦτα τὰς μητέρας των, αἵτινες τὰ φέρουσιν ἐπὶ τῶν ῥάχεων των. Εὐθὺς ὅπου τὰ παιδία εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ περιπατῶσι μόνα των, διάγουσι τὴν ζωὴν των ἔκτοτε

κατασκευάζοντα μικρολογήματα ἐκ πηλοῦ πάντοτε εἰδὼν καὶ ὑφούσι τὰ εὐθὺμα πρόσωπα των πρὸς τοὺς διαβάτας διὰ τοῦ χαρίεντος «Ὁχίο, Ὁχίο πιέτραι τέμπο». «Καλὴμέρα, καλὴμέρα, ῥίψατέ μας κανὲν νόμισμα».

Οἱ Ἰάπωνες παῖδες ἀγαπῶσι πολὺ τὰς διηγήσεις· διὰ τοῦτο δὲ πολλάκις βλέπει τις καθ' ὁδὸν ἀπειρήθους ομάδας τοιοῦτων· περίεξ γερόντων τινῶν, οἵτινες εὐρίσκουσι μεγάλην διασκέδασιν διηγούμενοι εἰς τοὺς νέους ἀνέκδοτα λίαν συγκινητικὰ καὶ ἑκτακτα. Πλῆθος συνηθειῶν καὶ παιδικῶν ἀθυρμάτῶν εἶναι καθ' ὅλα ὅμοια πρὸς τινὰ τῶν τῆς Εὐρώπης.

Οὕτως οὐχὶ ἀπαξ εἶδον παῖδα κρατοῦντα μεταξύ τῶν δακτύλων τοῦ κοιλίαν καὶ ψάλλοντα εἰς αὐτὸν λόγους ἀναλόγους τούτων.

Σαλίγκαρε, σαλίγκαρε δείξε μου τὰ κέρατά σου, Ἐξάγαγε τὰ μάτια σου διὰ νὰ ἴδῃς τὸν οὐρανόν, Διότι ὅλα εἶναι μαῦρα ἐν τῇ κατοικίᾳ σου.

Ἐχουσι τὰς ἀμάδας, τοὺς μύλους, τοὺς ἀετούς, τὰς σφαίρας (τόπια), τὰ σφαιρίδια (βώλους) καὶ τέλος ὅλα σχεδὸν τὰ παιγνίδια, ὅσα βλέπει τις ἐν ταῖς διαφόροις τῆς Εὐρώπης πόλεσι.

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

ὑπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια. Ἰδε ἀριθ. 5).

Ἡ πόρῃσε καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη βλέπουσα τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κυνὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς· ἀλλ' ὅτε παρετήρησε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κυρίου τοῦ ἀνακαλοῦντος αὐτόν, ἀπεσύρθη τοῦ παραθύρου. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτήν, «ἡ μὲν κόρη ἔχει τόσον εὐάρεστον φυσιογνωμίαν, ὥστε ἤθελα εὐχαριστηθῇ νὰ γνωρισθῶ μετ' αὐτῆς· ἀρὰ γε θὰ μοι δείξῃ τόσῃν φιλίαν, ὅσην καὶ ὁ κύων αὐτῆς; Ὁ δὲ γέρον φαίνεται ἀνὴρ ἀγαθώτατος!» Ἐν ᾧ λοιπὸν διενεστίτο οὕτως, ἀνεμνήσθη τῶν παρελθόντων συμβάντων αὐτῆς, ὡς ὁ Κύριος Αὐδήλιος, ὅτε τὸ πρῶτον εἶδε τὴν Βιρδῶ· ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς ἦσαν ἀντίθετοι τῶν ἐκείνου· διότι αὐτὴ ἀνεμνήσθη τῆς τρομερᾶς ἐκείνης νυκτὸς καθ' ἣν τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν. Ἀνεμνήσθη ὅτι αὐτὴ μετὰ τοῦ θυγατρίου τῆς ἀφῆκεν εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀγγλίαν χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας τῆς, καὶ ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἀφίξεώς των συνέβη ἡ τρικυμία! — Τότε δὲ θέσασα τὸ τέκνον τῆς εἰς ἀσφαλέστατον μέρος τοῦ πλοίου, ὡς ἐνόμιζε, καὶ ἀφῆσασα τὸν κύνα πρὸς φύλαξίν του, ἔδραμεν εἰς τὸν πλοίαρχον, ἵνα μάθῃ ἂν ἦναι ἐλπίς σωτηρίας καὶ τί πρέπει νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς· ἐπιστρέψασα δὲ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα δὲν εὗρεν οὔτε τὸ τέκνον οὔτε τὸν κύνα! Ὅθεν καταληφθεῖσα ὑπὸ λύπης, ἦν οὐδεὶς κάλαμος δύναται νὰ περιγράψῃ, ἔτρεχε σχεδὸν φρενήρης ἀνω καὶ κάτω ζητοῦσα τὸ τέκνον τῆς καὶ ἀναφερούσα πρὸς πάντας τὸ δυστύχημά τῆς! Ἐν τοσούτῳ τὸ μὲν παιδίον δὲν εὗρέθη, εὐδεις δὲ παρέσχεν αὐτῇ βοήθειαν, διότι ἕκαστος ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ τοῦ κινδύνου ἐφρόντιζε μόνον περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν οἰκείων του. Ἡ δὲ δυστυχὴς μήτηρ, ἥτις ἀπώλεσε τὸ τέκνον αὐτῆς, ἐμελλε πρώτη ἀναμφιδόλως νὰ πάθῃ ἐκ τῆς ἀπειλούσης ἀπαντὰς συμφορᾶς! Τί δὲ ἔπρεπε νὰ κάμῃ; νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως καὶ αὐτὴ πνιγῇ; Κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς θλίψεως τῆς παρωτρύνθη οὕτω νὰ πράξῃ· ἄλλως τε καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως ὅτι κατέλιπε τὸ τέκνον τῆς, ἔστω καὶ ἐπὶ ὀλίγας μόνον στιγμὰς καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὡς αὐτὴ ἐνόμιζεν, καθίστα τὴν ζωὴν

της τοσοῦτον ἀφόρητον, ὥστε ἐπεθύμει νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος, ὅπως καταπαύσῃ τὴν ἀλγυδὸνά της καὶ τὴν συνενώσῃ μετὰ τοῦ φιλτάτου τέκνου της. Ἀλλ' αὕτη ἐσυλλογίζετο καὶ περὶ ἄλλου τινός—τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀπο-

εἶς τὴν θάλασσαν ἐν ἀγνοίᾳ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ; ἐτάφη ἄρ' ἔτι ὑπὸ τὰ παρωργισμένα κύματα; Ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας αὐτὸ μετὰ τοῦ κυνὸς ἀπώλετο. Οὕτως ἐπειδὴ δὲν ἤλπιζε νὰ ἴδῃ ποτὲ πάλιν τὸ φίλτατόν της τέκνον, τοῦ δὲ πλοίου βυθι-

χωρισθῇ· ἐσυλλογίζετο δηλαδὴ τὸ μέγεθος τῆς θλίψεώς του ἂν ἐμάνθανεν ὅτι καὶ αὕτη καὶ τὸ τέκνον τῶν ἀπωλέσθησαν! Ὁχι, (ἔλεγε καθ' ἑαυτήν) πρέπει νὰ ζήσῃ, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν, ὅπως συντελέσῃ εἰς παρηγορίαν αὐτοῦ. Ποῦ δὲ ἦτο τὸ τέκνον της; Ἠδύνατο ἄρα κύμα τι νὰ τὸ ἐκτινάξῃ ἀπὸ τοῦ πλοίου

ζομένου, ἡ καρδιά αὐτῆς ἦτο πλήρης ὁδύνης· ἀλλὰ χάριν ἐκείνου, ὅστις ἠγάπα τὸ θυγάτριον, ὅσον καὶ αὐτή, ἡ δυστυχὴς μήτηρ προσκολληθεῖσα εἰς σανίδα τινὰ τοῦ βυθιζομένου πλοίου ἐπλεεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Τοῦτο ἦτο τὸ τελευταῖον αὐτῆς καταφύγιον, ἡ μόνη ἐλπίς ζωῆς, ἣν ἐπιθυμοῦσα νὰ σώσῃ, χάριν τοῦ

συζύγου της, ἠγωνίζετο ἰσχυρῶς κατὰ τοῦ θανάτου. Πράγμα λοιπὸν ταῦτα, ἡ Κυρία Δισλῆ (α) ἐνθυμείτο κατὰ ταύτῃ τὴν ἡμέραν, καθὼς καὶ προσέειπε τὰ ἐπόμενα, ὅτι, ὅλκω ἡ ἀσθενέστατος βράζει ἐν τῇ ἀσθενείᾳ, ὅπως ἀπελευθέρωσεν ἀναλαβὴν αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἐσυλλογίζετο ἄλλο, εἰ μὴ τὴν φοινικὴν τοικυμῖαν καθ' ἣν ἐπνίγη τὸ τέκνον τῆς ἐν πάσῃ τῇ κατάστασει ὑπέστρεψεν εἰς τὰς ἀνάγκας ἰατρίας καὶ ἀνταμύσασα τὸν σύζυγον της ἀπέφερε πρὸς αὐτὸν τὴν λυπηρὰν εἰδησιν τῆς ἀπολείας τοῦ τέκνου των, καὶ τὴν ἐαυτῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀμείλιαν. Συμπευθήσαντες ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ μονογενοῦς τέκνου των παρηγόρου ἀλλήλους· καθ' ὅσον δὲ ἀλληλοδιαδόχως παρήγοντο οἱ ἐνικυτοί, ἡ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ τέκνου των ἐλπίς ἐμειοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Χθὲς συνέβη τὸ δυστύχημα τοῦτο, ὥστε ἡ Κυρία Δισλῆ νὰ τοῖ ἐνθυμῆται τόσον καλῶς. "Οχι, ὄχι, χθὲς, ἀλλὰ πρὸ ὀκτώ ὀλοκλήρων ἔτων, καὶ ὅμως πᾶσα περίστασις ἦτο τοσοῦτο πρόσκαιρος ἐν τῇ μαήμῃ της, ὥς ἂν εἶχε συμβῇ πρὸ ὀλίγου.

Ἀποβιώσαντος ἤδη πρὸ ἐνός ἔτους τοῦ συζύγου της, ἦλθεν εἰς τὴν Μαργάτην τῆς Ἀγγλίας, ἵνα προσπαθῇ νὰ εὕρῃ ἀγαπῶν φίλον, ὅστις κατὰ κεῖ ἐκεῖ πρὸ πολλῶν ἔτων. Ἀλλ' ὅταν καὶ οὗτος ὁ φίλος ἐτελεύτησεν, ἡ γῆ οὐκ ἀπέχει ἀποχέτους φιλάτους της καίτοι ἀνυπόστατος τοῦτο· ἡ δὲ Μαργάτη, δοποῦ ἡ θεία Πρόνοια τὴν ὠδήγησεν, περιεχεῖ ὀλοκλήρον τὸν θησαυρὸν αὐτῆς.

ΤΑ ΓΕΝΕΘΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΡΔΩΣ

Μετὰ ταῦτα ἐπὶ μίαν εβδομάδα ὁ Κύριος Αὐδῆλιος καὶ ἡ Βιρδὼ ἐκάρησαν καθ' ἑκάστην τὴν συνήθη περίπατόν των κατὰ τὴν ὑπαιθρὴν παραλίαν· ἡ γυνὴ ὅμως, ἣν ἡ κόρη ἐπέπλεε πρὸς τὴν γνῶσιν ὁ θεὸς της, οὐδόλως ἐπαρκεῖτο ἐν τούτῳ. Τοῦτο κατελύπησε πολὺ τὴν Βιρδὼ, ὅτι, εἰ μὴ ἀποκαταίει νὰ ἴδῃ τὴν φίλην τοῦ Ροβῆρος, πάλιν κατὰ τὴν παραλίαν.

Ἡμέραν δὲ τινα ὣν ὁ θεὸς Ροβῆρος δυσδιάθετος ἐπέστρεψε τῇ κόρῃ νὰ ἐξέλθῃ μόνη μετὰ τοῦ κυνός της ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως, νὰ μὴ βαρύνῃ παύ. Προστάξασα λοιπὸν τὸν Ροβῆρον νὰ πᾶσιν τὸν κακὸν δάσκον καὶ λαβοῦσα αὐτὴ τὴν ἀποκρίσιν της ἐδραμεν εἰς τὴν μνησθεῖσαν θέσιν, ὅπου ἔπαυεν ἡ παις. Τὸ δὲ δεῖγμα τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ θεοῦ της, τοῦ νὰ τὴν ἀφήσῃ δηλαδὴ νὰ ἐξέλθῃ μόνη μετὰ τοῦ Ροβῆρος, προὔξενεσε χαρὰν εἰς αὐτήν.

Καθήμεναι δ' αὐτοὶ ἥσυχως ἐν τῇ Ροβῆρ ἐστῆριζε τὴν μεγάλην βαγιάνα τοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, ἔτρωγε μετ' αὐτοῦ ἐν γλυκῷ δίπυρον· διότι αὐτὴ πάντοτε μετέδιδεν εἰς αὐτὸν μέρος τῆς τροφῆς της. Ἡγνοεῖ ὅμως αὐτὴ ὅλως ὅτι ταβερνεῖτο ὑπὸ τινος ἐκ τοῦ ὄπισθεν. Τότε αἰφνίς Κυρία τις, ἥτις ἐπὶ τινα λεπτὰ κεκοιμημένη ἐβόλεπεν αὐτὴν, προσῆλ-

θε καὶ μειδιῶσα ἐκάθισεν πλησίον της. Τοῦτο δὲ εἰς μὲν τὴν Βιρδὼ ἤρεσεν, ὁ δὲ Ροβῆρ εἰς-δειγματοῦς χαρᾶς τοῦ ἀναπέδωκε, ὁ δὲ ἡ Κυρία αὐτῶς δὲν ἦτο εἰ μὴ ἡ νέα φίλη αὐτοῦ. ὅτι ἔκ οὗτο ἡ ἀλλοτρία ἦτο· «Ὁ κύων σου ἔλαβεν κλίσιν πρὸς μες», εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας, ἥτις ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Βιρδὼ· «φέρεται συνήθως οὕτω φιλικῶς πρὸς τοὺς ξένους;»

«Οὐδέποτε πρότερον εἶδον αὐτὸν σχετιζόμενον πρὸς τινα,» ἀπῆντησεν ἡ μικρὰ κόρη, «Καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω διατί σε ἀγαπᾷ τόσο πολύ.»

«Ἐννοεῖς ὅτι σὺ δὲν ἠδύνασο νὰ μὲ ἀγαπᾷς καὶ ἐκπληττεσαι ἐπὶ τῇ προαιεσίᾳ αὐτοῦ;» εἶπεν ἡ Κυρία μειδιῶσα.

«Ὀ, ὄχι,» ἀπῆντησεν ἡ Βιρδὼ μετὰ ζέσεως. «Δὲν ἐννοῶ ἐγὼ τοῦτο· διότι καὶ ἐγὼ σε ἀγαπῶ πολύ.»

Ἡ Κυρία αὕτη λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ κορασίου εἶπε, «Ὡς ἡμεῖς φίλαι, ἡμεῖς ἀγαπᾷμεθα;»

Ἡ Βιρδὼ ἐπὶ στήθεσιν ἐδίστασε, ὅρτι διενοεῖτο τί ἤθελε πᾶσθαι, ὅτε ὁ θεὸς της τὴν ἐπληροεῖτο ὅτι αὐτὴ ἐπαρκεῖται μετὰ τῆς ἀποκρίσεως, τὴν ὁποῖαν εἶπεν ἡ Βιρδὼ νὰ εἴῃ ἡθελεν ἡ φ' ἑτέρου ὁμοῦ ἐγγνώριζεν ὅτι αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ φέρηται αὐτὴ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγροίκους, ὥστε ὡς ἠδύνατο ν' ἀποπειρῆται νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν ἀγαθὴν καὶ αὐτὴν ξένην τὸ ὄνομα της. Τὸ ὄνομα μου, εἶπεν εἶναι, Βιρδὼ. Ἐπὶ τῷ ἀκουσμάτι τοῦτο ἐκπλαγέσθη ἡ Κυρία Δισλῆ εἶπεν, «εἶχόν ποτε καὶ ἐγὼ μίαν κόρην καλουμένην, Βιρδὼ.»

«Καὶ ἀπέθανεν,» ἤρωτησε τὸ κοράσιον μετὰ λύπης. «Ὅσον ἀσέειον εἶναι τὸ ὅτι εἶχεν αὐτὴ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον καὶ ἐγὼ ἔχω.»

«Εἶναι παράδοξον,» εἶπεν ἡ Κυρία ἀναστενάζουσα· ἀπέθανεν πρὸ ὀκτὼ ἔτων.»

«Εγὼ εἶμαι σχεδὸν δεκάετης,» εἶπεν ἡ κόρη· «θὰ ἦμαι δεκάετης μετὰ ἑκατόν.»

(Ἡ συνέχεια.)

ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ

Λόγος πλὴν, τὸ θεῖον
Πᾶσι, καὶ πᾶσι, νόμος
Τὸ πνεῦμα μου ἀνθίσταται
ὑπὸ θεῷ φρουρούμενον
Ὡς οὖν παντοκράτωρ,
Τὸ ἄνθος χρωματίζοντα,

* Σ. Σ. Α. Τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιον πλῆρες μεταγχολικῆς συγκινήσεως, περιέχον δὲ τηλικούτον θεησκευτικὸν ὕψος ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτοῦ, ἐκφράζει τοὺς τελευταίους διαλογισμοὺς ἀνδρὸς φιλοσοφούντος. Συνεπὶ αὐτὸ τὴν παρεχόμενην εἰς τὴν ἀσπλῆν Ἑλλάδα ἀναχωρήσεως του· ἄλλω τῆς πατρίδος· ἐνθα ἀπέθανε μάρτυς τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ πρὸς αὐτὴν καθήκοντος. Αἱ ἐν αὐτῷ ἰδέαι διεκτείνουσι τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀναγνώστη, ἀνακαλύπτοντος ἀσπιδὸν προαίσθησιν ψυχῆς ὑπαγορευούσης ἴδιον ἐπικηδεῖον.

(α) Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος Κυρία, ἀναλείτο Mrs Be Lisle.